

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa R. S.

przeciwko Wspólnocie Właścicieli Lokali [...] o uchylenie uchwały,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 stycznia 2017 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 października 2016 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. skargę kasacyjną pozwanej Wspólnoty Właściciele Lokali [...] jako niedopuszczalną z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą, niż określona w art. 398² § 1 k.p.c.

Wskazał, że w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji powódka nie podała wartości przedmiotu sporu, a w terminie określonym do usunięcia braków formalnych apelacji pozwana wskazała jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 8 784 zł na podstawie wartości interesu majątkowego powódki. Po upływie terminu sprostowała tę wartość podając kwotę 519 857,48 zł stanowiącą szacunkową wartość całej inwestycji termomodernizacyjnej, finansowanej ze środków pochodzących z programów pomocowych. Dokonując sprawdzenia przedmiotu zaskarżenia wyjaśnił, że o majątkowym lub niemajątkowym charakterze spraw o uchylenie uchwał wspólnoty mieszkaniowej decyduje przedmiot uchwały podlegającej zaskarżeniu. Sąd drugiej instancji rozważył argument pozwanej, że podjęcie wadliwej uchwały, może być źródłem powstania wobec Wspólnoty zobowiązań właścicieli lokali nie uczestniczących w programie pomocowym lecz uznał, że zaskarżona przez powódkę uchwała dotyczyła jej praw majątkowych jako właścicielki lokalu wchodzącego w skład wspólnoty i wartość przedmiotu sporu nie mogła przenosić pozytywnego interesu majątkowego uzyskanego przez nią w wyniku częściowego uwzględnienia powództwa. Ponieważ sądowi orzekającemu w przedmiocie dopuszczalności skargi kasacyjnej przysługuje jedynie możliwość weryfikacji wartości przedmiotu zaskarżenia w stosunku do wartości przedmiotu sporu, bez możliwości ponownego badania tej ostatniej wartości, przyjął, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa, niż 50 000 zł.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwana zarzuciła naruszenie art. 398² § 1 k.p.c. oraz art. 26 k.p.c. i wniosła o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 26 k.p.c. przez nieuprawnione badanie przedmiotu wartości sporu na etapie wniesienia skargi kasacyjnej w sytuacji, gdy wartość ta została podana na etapie postępowania apelacyjnego.

Unormowania zawarte w art. 25 i 26 k.p.c. stabilizują wartość przedmiotu sporu w celu określenia właściwości rzeczowej sądu i opłat sądowych, natomiast nie mają znaczenia dla oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w celu ustalenia dopuszczalności skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2015 r., V CZ 90/14, z dnia 20 listopada 2014 r., V CZ 81/14 - nie publ.). Dla oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym art. 25 k.p.c. stosowany jest jedynie odpowiednio (art. 386 § 2 w zw. z 398²¹ k.p.c.) a jego § 2 nie ma zastosowania. Z tej przyczyny zarzut, że wartość wskazana w toku postępowania apelacyjnego jako sprostowanie wartości przedmiotu zaskarżenia nie była kwestionowana przez Sąd, nie ma istotnego znaczenia. W sprawach, w których dopuszczalność skargi została uzależniona od odpowiedniej wartości przedmiotu wartości zaskarżenia, Sąd uprawniony jest do jej badania i oznaczenia prawidłowej wartości. Bez znaczenia pozostaje też argument, że chociaż w pozwie powódka nie podała wartości przedmiotu sporu, Sąd Okręgowy uznał się właściwym do rozpoznania sprawy. Umknęło bowiem uwagi skarżącej, że zgodnie z art. 17 ust. 4² k.p.c., w brzmieniu obowiązującym od dnia 20 marca 2007 r., do właściwości tego sądu należą sprawy o uchylenie, stwierdzenie nieważności lub o ustalenie nieistnienia uchwał organów osób prawnych lub jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną bez względu na wartość przedmiotu sporu.

Nie jest też zasadny zarzut naruszenia art. 398² § 1 k.p.c. Nie budzi wątpliwości, że o majątkowym lub niemajątkowym charakterze uchwały przesądza jej przedmiot. Skoro przedmiotem uchwały jest określenie zasad przeprowadzenia inwestycji i zasad obciążenia członków jej kosztami, to uchwała ma charakter majątkowy. Uchwała niewątpliwie dotyczy praw majątkowych powódki jako właściciela lokalu, bo nakłada na nią zobowiązanie do pokrycia kosztów inwestycji w określonej wysokości. Określenie wartości przedmiotu zaskarżenia następuje z uwzględnieniem charakteru sprawy ze względu na zgłoszone w niej roszczenia oraz wynikającego stąd rzeczywistego przedmiotu sporu oraz przedmiotu

zaskarżenia i jego wartości. Powódka wnosi o uchylenie uchwały, jednakże wartość przedmiotu sporu wyznacza wartość jej praw majątkowych, których ochrony żąda. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 lutego 2014 r., V CZ 10/14 (nie publ.) i w wyroku z dnia 8 października 2015 r. (nie publ.) w sprawach o uchylenie lub stwierdzenie nieważności uchwały zarówno spółdzielni, jak i wspólnoty mieszkaniowej każdy z członków może dochodzić własnego, odrębnego roszczenia o uchylenie lub stwierdzenie nieważności tej samej uchwały. W takim wypadku łączy ich współuczestnictwo formalne, a wartość przedmiotu zaskarżenia ustalana jest odrębnie w stosunku do każdego z powodów z uwzględnieniem jego interesu majątkowego. Z tych względów nie może być skuteczny argument pozwanej wskazujący na ewentualne skutki uchylenia uchwały. Nie można także przyjąć, że możliwe jest sprostowanie wskazanej w postępowaniu apelacyjnym wartości przedmiotu zaskarżenia, prowadzące do jej podwyższenia, a w rezultacie do uzyskania cechy zaskarżalności wyroku skargą kasacyjną.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

aj

kc